

és anyag, szellemanyag — úgy ő az volt. Lelki nyugalmunkat vitte magával a szomszédos városba. Jónás elrabolta tőlünk önbizalmunk díszes áruháját: saját magát. S mivel ő nincs, lepel nélkül, pucéran és szürkén dideregve áll közép-szerűségünk, ezután már sosem tagadhatóan, nem is menthetően — közszem-lére téve. Az **ALSÓ MÉRTEKEGYSÉG TÁVOZOTT**: felborult minden, össze-zavarodott minden, az óra mutatója vagy úgy szállt száraz szikrákat vetve, mint sas szárnya az égi sugarakban, vagy cammogott, mint csiga, nyálát húzva a párás földeken. A centiméterek ettől kezdve mérföldekké nyúltak, a mér-földek összezsugorodtak. A decik és a hektók egybefolytak. A grammok és a tonnák zilált halmazba gyűltek. A Vég eltűnt és megmaradt a Kezdet. Vagy a Vég maradt meg, a Kezdet elenyészett.

Azóta, hogy Jónás elment, kerek egy esztendő múlt. A következő nyáron véletlenül találkoztam egy szomszéd városbeli diákkal, aki éppen felénk vaká-ciózott. Kíváncsian kérdeztem, mi újság.

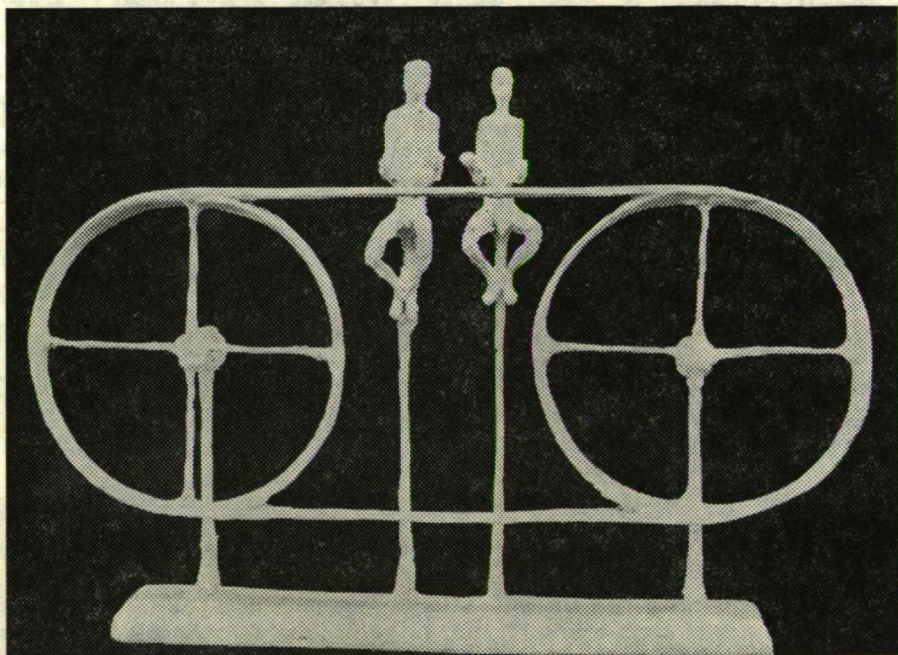
— Van egy új osztálytársunk, Jónásnak hívják. Hát ez fantasztikus, te ez akkora hülye, de akkora, hogy...

És ömlik belőle a szó, a történet — megállíthatatlanul. S amikor végre be-fejezi, rámnéz, mert csak most veszi észre, hogy egyetlen kukkal sem szakítottam félbe, messzenézően csak ennyit mondok, hangomban csipetnyi, de aromás megvetéssel:

— Á... fogalmatok sincs róla, ki is az a Jónás...

Én pedig azóta már nem emlékszem sem a sudár fiúkra, sem a nevető izmosokra, sem az eminensek pengehomlokára, senkire, senkire már igazán — csak Jónásra, mindörökkön.

Most pedig szépen eltehetik zsebkendőiket. Az *érzelmes ész* bevégezte mai munkáját, hogy átadja helyét bárminek, ami nála közönyösebb e világegyetem-ben, tehát a mérhetetlen túlerőnek.

KLIGL SÁNDOR: FUTÓSZALAG